

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 000 Praha 8

proti
žalovanému: **Městský úřad Blansko**
sídlem nám. Svobody 32/3, Blansko

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách <https://www.blansko.cz/soubory/dokument> v rámci neanonymizované žádosti žalobce o informace ze dne 15. 4. 2016 a odpovědi na tuto žádost ze dne 19. 4. 2016 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 766 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve zveřejnění jeho osobních údajů, konkrétně jména, příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy na internetových stránkách dostupných na doméně www.blansko.cz, a to v neanonymizované žádosti žalobce o informace ze dne 15. 4. 2016 a odpovědi na ni ze dne 19. 4. 2016 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
2. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že podle § 5 odst. 3, věty první, zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. Současně však připomněl, že správní orgán nemá správní uvážení ani povinnost zveřejnit spolu s odpovědí na žádost o informace také osobní údaje žadatele. Nic takového nelze dle žalobce dovodit z žádného právního předpisu. Naopak z ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá povinnost postupovat při poskytování informací v souladu s právní úpravou ochrany osobnosti a ochrany osobních údajů. Žalovaný však dle názoru žalobce postupoval v rozporu s tímto ustanovením, jakož i v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, která je zakotvena v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žalovaný neměl a nemá žádné oprávnění k tomu zveřejňovat spolu s odpovědí na žádost o informace také osobní údaje žalobce. Žalobce v této souvislosti odkázal rovněž na Metodické doporučení k postupu povinných subjektů dle zákona o svobodném přístupu k informacím, které vydal odbor veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra, z něhož vyplývá, že ve všech dokumentech je nutné anonymizovat osobní údaje, tedy především odstranit údaj o žadateli (viz str. 59, kapitola 4.7 Zveřejnění informace poskytnuté na žádost). Je tedy zřejmé, že zveřejněním odpovědi spolu s neanonymizovanými osobními údaji žalobce žalovaný postupoval v rozporu s právními předpisy, konkrétně s ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), čímž bylo zasaženo do osobní sféry žalobce, neboť po zadání jeho příjmení do vyhledávače Google se každý může seznámit s tím, kde se nachází bydliště žalobce, jaký je jeho věk a narozeniny, včetně emailové adresy. Žalobce dále zdůraznil, že je-li v dokumentu přístupném tzv. robotům (což je prokázáno právě tím, že se dokument objevuje ve výsledcích vyhledávače Google) zveřejněn e-mail, dochází ze strany automatizovaných software k jeho záznamu do databází, které jsou následně využívány za účelem zasílání nevyžádaných obchodních sdělení. Žalobce se cítil být tímto postupem žalovaného ohrožen, neboť zveřejnění jeho osobních údajů může vést také k útokům na něj ze strany veřejnosti. Žalobce odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 A 46/2017 - 27, který řešil velmi podobný případ.

3. Žalobce dále pod bodem II. žaloby vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů svého právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K výzvě soudu, zda žalobce spatřuje nezákonný zásah také v okolnostech popsanych pod bodem II. odst. [17] až [21], když se tato argumentace nepromítla ani v navrhovaném petitu žaloby, ani v označení subjektu žalovaného, žalobce upřesnil, že podanou žalobou brojí pouze proti zveřejňování osobních údajů žalobce žalovaným Městským úřadem Blansko a že se jí nedomáhá ochrany svého soukromí a soukromí svého právního zástupce proti zveřejňování údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
4. Žalobce tak závěrem navrhoval, aby žalovanému bylo zakázáno pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách dostupných na doméně www.blansko.cz, a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy žalobce v neanonymizované žádosti o informace ze dne 15. 4. 2016 a odpovědi na tuto žádost ze dne 19. 4. 2016 podle zákona o svobodném přístupu k informacím; resp. aby v případě ukončení tohoto zásahu bylo vysloveno, že tento zásah byl nezákonný; a aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, měl za to, že se nezákonného zásahu nedopustil. Předně namítal, že žalobce nesprávně určil žalovaného. V této souvislosti odkázal na znění § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, § 109 odst. 3, § 7 a § 8 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), kdy ve spojení s tím připomněl, že žalobci nebyla odpověď na jeho žádost o informaci poskytnuta v přenesené působnosti, ale v působnosti samostatné. Žalobce proto nesprávně určil žalovaného, a žaloba by měla být zamítnuta z důvodu nesprávné pasivní legitimace.
6. Pokud by však soud z uvedeného důvodu žalobu nezamítl, žalovaný nepopíral, že ke zveřejnění osobních údajů žalobce došlo. O nesouhlasu žalobce se zveřejněním jeho osobních údajů se však město Blansko dozvědělo zprostředkovaně až dne 13. 2. 2018 od Úřadu pro ochranu osobních údajů, na základě čehož ihned zjednálo nápravu znepřístupněním zveřejněného dokumentu. Žalovaný se proto domníval, že žaloba byla mj. podána předčasně, neboť v prvé řadě se žalobce měl obrátit na město Blansko s požadavkem na odstranění závadného stavu, což však neučinil.
7. K věci samé pak žalovaný uvedl, že oba dokumenty (žádost ze dne 15. 4. 2016 a odpověď na ni ze dne 19. 4. 2016) byly zveřejněny v plném znění s argumentací, že žalobce podal žádost svobodně, ze svého samostatného a svobodného rozhodnutí, nikdo jej k podání

žádosti nenutil. Nejednalo se tedy o zveřejnění osobních údajů žalobce z vlastní iniciativy, ale o splnění zákonné povinnosti vyplývající ze skutečnosti, že informace byla na žádost poskytnuta. Žalobce se přitom vůči povinnému subjektu ani vůči žalovanému nikdy nevyjádřil tak, že by mu tento postup vadil, resp. že by s ním nesouhlasil a o nezveřejnění osobních údajů žalobce povinný subjekt ani žalovaného nikdy nepožádal. Žalovaný rovněž uvedl, že nemá žádné poznatky o tom, kdy se žalobce o zveřejnění svých osobních údajů na stránkách města dozvěděl.

8. Žádost žalobce ze dne 15. 4. 2016 byla podatelnou přidělena k vyřízení odboru hospodářské správy, vyřídil ji vedoucí oddělení informatiky, tedy osoba bez právního vzdělání. Dne 13. 2. 2018 pak bylo městu Blansko doručeno sdělení Úřadu pro ochranu osobních údajů, v němž upozorňuje na nevhodné nakládání s osobními údaji v rámci zveřejňování odpovědí na webové stránce města s přímým odkazem na <https://www.blansko.cz/soubory/dokument/391f/45f8b27a36e7f8b21f59b6d0b89cb4596229.pdf>. Po doručení tohoto upozornění město Blansko okamžitě přijalo taková bezpečnostní opatření, aby se tato situace již nemohla opakovat (výše uvedený odkaz již není dostupný a dokument nelze vyhledat ani prostřednictvím internetových vyhledavačů). Toto se přitom uskutečnilo dříve, než byla žalovanému doručena žaloba, a tedy se dle názoru žalovaného nabízí také možnost zastavení soudního řízení z důvodu plného uspokojení požadavků žalobce.
9. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že dle vyjádření žalobce obsaženého v podané žalobě je podstatné, aby jeho osobní údaje nebyly volně dostupné prostřednictvím sítě internet. K tomu žalovaný připomněl, že žalobce je též osobou s živnostenským oprávněním, a jeho osobní údaje jsou tedy legálně veřejně dostupné rovněž v živnostenském rejstříku na adrese www.rzp.cz.
10. Žalovaný se dále důrazně ohradil proti tvrzením žalobce, který považoval zveřejnění svých osobních údajů za „trest za to, že vystupuje jako obecný zmocněnec v řízeních o přestupku vedených žalovaným, nebo že si vůbec dovolil požádat jej o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím“. Žalovaný k tomu zopakoval, že žádost o informaci ze dne 15. 4. 2016 byla podatelnou přidělena k vyřízení odboru hospodářské správy, který žádná správní řízení o přestupcích nevede a jméno žalobce na tomto odboru nikdo nezná. Jako zcela neopodstatněná se žalovanému jevila i úvaha žalobce o „odrazení ostatních žadatelů o informace“, neboť město Blansko jako povinný subjekt odpovídá na žádosti o informace běžně, jak lze zjistit též z výroční zprávy o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy počet žádostí stále narůstá. Žalovaný zároveň podotkl, že je zde nápadná podobnost mezi obsahem vyjádření žalobce a běžnou praxí uplatňovanou při jednáních obecnými zmocněnci. Ta totiž velmi často nesměřuje k obhajobě práv osob podezřelých ze spáchání přestupku, nýbrž pouze ke snaze o zahlcení správních orgánů (a také soudů) nesmyslnými podněty, vytváření obstrukcí a odvádění pozornosti od podstaty problému (viz např. řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 292/2017 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 156/2016).

11. Žalobce tak závěrem shrnul, že se – s ohledem na konkludentně vyjádřený souhlas žalobce se zveřejněním svých osobních údajů – nezákonného zásahu nedopustil, a proto navrhl, aby krajský soud v případě, že žalobu neodmítne, tuto v plném rozsahu zamítl. Současně žalovaný požádal, aby mu byly přiznány náklady soudního řízení ve výši paušální náhrady hotových výdajů stanovené vyhláškou č. 254/2015 Sb. Dospěl-li by soud k jinému závěru, pak žalovaný navrhoval, aby soud nevyhověl požadavku žalobce na náhradu nákladů soudního řízení, a to s odkazem na ustanovení § 142a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), které lze v souladu s ustanovením § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovat též v tomto soudním řízení. To z toho důvodu, že žalobce žalovaného předem nevyzval k odstranění závadného stavu, že jednáním povinného subjektu nemohla být žalobci způsobena žádná újma, což žalovaný pokládal za důvody zvláštního zřetele hodné.

III. Vyjádření účastníků při ústním jednání

12. Při jednání, které se ve věci konalo dne 12. 7. 2018, žalobce prostřednictvím svého zástupce odkázal na obsah podané žaloby a dále podrobně reagoval na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření. Konkrétně se věnoval otázkám pasivní legitimace žalovaného, předčasnosti podaného žalobního návrhu, tvrzenému předpokladu žalobce, že dojde ke zveřejnění jeho osobních údajů, argumentaci žalovaného živnostenským rejstříkem, tvrzení, že zveřejnění osobních údajů nebylo úmyslné a nebylo trestem, argumentaci žalovaného, že není legitimním požadavek žalobce na úhradu nákladů soudního řízení. Žalobce se vyjádřil také k požadavku žalovaného na přiznání paušální náhrady nákladů v případě, že by byl žalovaný ve věci úspěšný, a stran návrhu rozsudečného výroku reagoval na skutečnost, že zásah již netrvá, tj. požadoval vydání deklaratorního výroku, kterým soud určí, že zásah žalovaného byl nezákonný.
13. Žalovaný odkázal na obsah svého písemného vyjádření, přičemž nezpochybňoval, že ke zveřejnění osobních údajů žalobce skutečně došlo. Domníval se však, že prvotním krokem žalobce mělo být obrátit se na úřad s požadavkem na stažení údajů. Žalovaný rovněž vznesl otázku včasnosti podané žaloby, kdy s odkazem na obsah webové stránky vyhledavače Google, kde se uvádí, že tato stránka byla navštívena již mnohokrát, naposledy 12. 12. 2017, nelze určit, kdy se žalobce skutečně o zveřejnění svých osobních údajů dozvěděl. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v rámci úřadu informace poskytují osoby bez právního vzdělání, které žalobce osobně neznají, a dále upozornil, že žalobce netvrdil ani nespecifikoval, jak konkrétně mělo dojít ke krácení jeho práv (netvrzeny žádné ataky ani obtěžování ze strany třetích osob). Žalovaný se pak na rozdíl od žalobce domníval, že je legitimním požadavek na uplatnění paušální náhrady nákladů řízení, neboť se nejedná o náklady právního zastoupení. Stran účelnosti vynakládaných prostředků zároveň poukázal na zbytečné prodražování celého soudního řízení, když spor bylo možno vyřešit písemnou formou. Setrval na svém návrhu, aby

žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta, když dle jeho názoru žalobce podanou žádostí o poskytnutí informací udělil se zveřejněním svých osobních údajů konkludentní souhlas.

14. Soud provedl při jednání důkaz listinami připojenými k podané žalobě, konkrétně neanonymizovanou žádostí žalobce o informace a odpovědi žalovaného na ni, snímkem internetové stránky vyhledávače Google se zobrazením výsledků po zadání „blansko jaroš ginis“ a zobrazením webové stránky <https://www.blansko.cz/meu/povinne-informace/bod18-poskytnute-informace> s klikatelným odkazem na soubor: 2016-04-19 gina.pdf, včetně zobrazených dokumentů (žádosti o informace a odpovědi na ni) po rozkliknutí tohoto odkazu (viz č. l. 5 až 9 soudního spisu). O vlastní vůli pak soud provedl důkaz výpisem z webových stránek <https://www.blansko.cz/meu/odbor-hospodarske-spravy>, který si soud opatřil dne 19. 6. 2018: Informace o odboru, Odbor hospodářské správy MěÚ Blansko (viz č. l. 30 soudního spisu); a dále výpisem z webových stránek <https://www.blansko.cz/meu/odbor-hospodarske-spravy/napln-prace>: Náplň práce, Odbor hospodářské správy MěÚ Blansko, opatřeným soudem dne 19. 6. 2018 (viz č. l. 31 soudního spisu). Dále provedl důkaz také listinou založenou na č. l. 28 soudního spisu k vyjádření žalovaného: Upozornění správce osobních údajů na porušení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů ze dne 13. 2. 2018, č. j. UOOU-00188/18-6.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Podle § 83, věty první, s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah.
17. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
18. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
19. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce

skutečně došlo, to je již otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, publikovaném

pod č. 1773/2009 Sb. NSS, „ArcelorMittal“ judikoval, že *„posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 s. ř. s., - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.“* Žalobce přitom v posuzované věci tvrdí, že byl zkrácen na svých právech zveřejněním svých osobních údajů na doméně používané žalovaným, resp. městem Blansko, pro jeho oficiální webové stránky. Podmínka aktivní legitimace žalobce k podání žaloby je tedy splněna.

20. Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je dle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Žalovaný přitom svou pasivní legitimaci zpochybnil, když tvrdil, že dotaz vznesený žalobcem se týkal uchovávání datových zpráv z datové schránky a používání spisové služby. Tyto záležitosti jsou upraveny zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, a dále zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, přičemž žádný z těchto zákonů nestanoví, že činnost územního samosprávného celku upravená těmito zákony je výkonem přenesené působnosti. Žalovaný namítal, že odpověď žalobci na jeho žádost o informace ze dne 15. 4. 2016 nebyla poskytnuta v přenesené působnosti, ale v působnosti samostatné, a stejně tak další kroky stanovené zákonem o svobodném přístupu k informacím byly povinným subjektem číněny v samostatné působnosti. Žalobce tak dle názoru žalovaného nesprávně určil žalovaného. Krajský soud však s interpretací předestřenou žalovaným nesouhlasí. Dokument obsahující osobní údaje žalobce byl na internetových stránkách žalovaného uveřejněn žalovaným, konkrétně odborem hospodářské správy Městského úřadu Blansko. Jak přitom vyplynulo z dokazování provedeného při ústním jednání, je z informace o odboru a náplně jeho práce (tyto jsou veřejně dostupné na internetových stránkách <http://www.blansko.cz/meu/odbor-hospodarske-spravy/napln-prace>) patrné, že k náplni práce tohoto odboru patří také zveřejňování písemností na úřední desce městského úřadu, a to i na elektronické úřední desce, a rovněž zajišťování informační služby pro veřejnost. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalobcem označený žalovaný je tím, komu je zveřejnění osobních údajů žalobce přičitatelné. Orgán územního samosprávného celku, kterým žalovaný bezpochyby je, je správním orgánem nezávisle na tom, zda se v tomto konkrétním případě jednalo o výkon samostatné nebo přenesené působnosti, neboť vytýkané jednání spočívalo ve zveřejnění neanonymizovaných osobních údajů žalobce na webových stránkách. Zásadní tedy je, zda ke zveřejnění osobních údajů žalobce došlo v rámci výkonu veřejné moci, což bylo dle krajského soudu splněno. Osobní údaje žalobce žalovaný zjistil z žalobcovy žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a v rámci dokumentů neanonymizované žádosti a odpovědi na ni je zveřejnil na Internetu. Rovněž podmínku pasivní legitimace žalovaného má tedy soud za splněnou.

21. Žalobu podanou dne 19. 12. 2017 dále krajský soud hodnotí ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. jako včasnou, neboť žalobce tvrdí, že se o nezákonném zásahu do svých práv dozvěděl dne 6. 12. 2017. Z ničeho přitom nevyplývá, a tedy nelze klást žalobci k tíži, že by se tak mělo stát v jiný okamžik, a proto je nutno v tomto ohledu vycházet z tvrzení žalobce. Na tomto závěru pak nic nemění ani skutečnost, že dle zobrazení výsledků vyhledavače Google se zobrazuje text: „*Tuto stránku jste navštívili již mnohokrát. Poslední návštěva: 12.12.17*“, neboť datum 6. 12. 2017 (dozvědění se žalobce o zveřejnění svých osobních údajů) předchází datu 12. 12. 2017, a tedy nelze vyloučit, že k mnohonásobnému zobrazení této webové stránky došlo právě v období od 6. 12. do 12. 12. 2017. V dané věci pak nelze přípustnost žaloby podmiňovat vyčerpáním prostředků nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s, neboť právní řád v případě postupu žalovaného spočívajícího ve zveřejnění osobních údajů žalobce na Internetu žádný formalizovaný prostředek nápravy nenabízí. Lze proto uzavřít, že žaloba je přípustná a byla podána včas (nikoli předčasně).
22. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím *informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*. Je tedy zřejmé, že ohledně zveřejnění osobních údajů žadatele je nutno respektovat omezení stanovená § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, které odkazuje na normy zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, které zveřejnění osobních údajů žadatele o informace neumožňují.
23. Z hlediska hodnocení důvodnosti podané žaloby přitom není rozhodná motivace žalovaného ke zveřejnění osobních údajů žalobce, zda se tak stalo úmyslně či omylem, ani to, že informace v rámci úřadu poskytují osoby bez právního vzdělání, které osobu žalobce vůbec neznají. Důležité naopak je, že sám žalovaný nepopírá, že k namítanému zveřejnění osobních údajů žalobce došlo, že dokumenty s osobními údaji žalobce bylo možné po určitou dobu na Internetu vyhledat a že to byl žalovaný, kdo dokumenty na webových stránkách města Blanska umístil a tím zveřejnil.
24. Poukazoval-li pak žalovaný na skutečnost, že osobní údaje žalobce jsou dostupné ve veřejné části živnostenského rejstříku, z čehož by bylo možno dovozovat, že se již nejedná o _____ údaje, _____ které by požívaly právní ochrany, také tento právní názor je nutno krajským soudem korigovat. V živnostenském rejstříku jsou osobní údaje žalobce uvedeny v souvislosti s jeho působností, pro kterou byl do veřejně přístupného seznamu zapsán (konkrétně v souvislosti s výkonem živnostenského oprávnění žalobce). Pouze ve spojení s výkonem živnostenského oprávnění se proto nebude jednat o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. To však nebyl případ zveřejnění žalobcových osobních údajů ve vazbě na podání žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Argumentace zveřejněním údajů v živnostenském rejstříku proto není v souvislosti s ochranou osobních údajů žalobce případná.
25. Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému

účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, které na projednáváný případ nedopadá, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Ten však žalobce v daném případě nedal a nelze dovozovat ani jakýsi konkludentně vyjádřený souhlas se zveřejněním osobních údajů, který by dle žalovaného měl plynout ze skutečnosti, že se žalobce rozhodl podat žádost o informace ze svého svobodného rozhodnutí, čímž nepřímo souhlasil se zveřejněním poskytnuté informace. Takovéto účinky nelze ze samotného podání žádosti o informace dovodit.

26. Žalobcovy osobní údaje tak byly zveřejněny bez právního podkladu, což ve svém upozornění ze dne 13. 2. 2018, č. j. UOOU-00188/18-6, potvrdil také Úřad pro ochranu osobních údajů. Zásah do ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí žalobce pak nelze v projednávaném případě odůvodnit ani účelem ochrany základních práv jiných osob, či jinou ochranou veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06). Zásah žalovaného spočívající ve zveřejnění žalobcových osobních údajů byl proto nezákonný. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný v mezidobí nezákonný stav odstranil. Ačkoli lze souhlasit s tím, že žalovaný na základě upozornění Úřadu pro ochranu osobních údajů učinil vše potřebné k nápravě, přesto to nic nemění na tom, že po určitou dobu byly vinou žalovaného v rozporu se zákonem osobní údaje žalobce zveřejněny.

V. Závěr a náklady řízení

27. Shora popsaným jednáním se tak žalovaný dopustil nezákonného zásahu, kterým nepochybně zasáhl do právní sféry žalobce, a to (jak již bylo uvedeno) v podobě ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí. Požadavek žalovaného, že ze strany žalobce nebyly tvrzeny konkrétní ataky či obtěžování osob v důsledku zveřejnění jeho osobních údajů, nejsou na místě. Zásah představovalo samo zveřejnění osobních údajů žalobce. Protože pak tento zásah již netrvá, neboť závadný stav byl v mezidobí odstraněn, promítá se tato skutečnost do formulace výroku, který má charakter výroku deklaratorního, kdy krajský soud ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že takto provedený zásah byl zásahem nezákonným. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V žalobě byl ostatně závěrečný návrh koncipován právě s přihlédnutím k tomu, zda v průběhu soudního řízení dojde ke změně skutkového stavu, tj. zda tvrzený zásah bude v době rozhodování soudu nadále trvat či nikoli. Žalobce pak na tuto skutečnost reagoval také při ústním jednání soudu.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který měl ve věci úspěch, má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě před krajským soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč; a dále v nákladech právního zastoupení žalobce v soudním řízení před

krajským soudem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Václava Voříška, advokáta, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu ve věci samé – sepsání žaloby a účast na ústním jednání soudu dne 12. 7. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu. Dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku ve výši 3 100 Kč, odměna za 3 úkony právní služby tedy činí částku ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok také na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. V daném případě tedy tato náhrada činí částku ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 2 466 Kč (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Toyota Corolla RZ x; vzdálenost Praha - Brno - Praha = 432 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši 5,6 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,00 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb.]; cena za litr automobilového benzinu 95 oktanů podle vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 30,50 Kč. Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 1 100 Kč (11 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu z Prahy do Brna a zpět). Celkové náklady za zastoupení včetně zaplaceného soudního poplatku tak činí částku ve výši 15 766 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

29. Soud zároveň doplňuje, že nemohl při rozhodování o nákladech řízení postupovat podle § 64

s. ř. s. a přiměřeně použít část třetí občanského soudního řádu, konkrétně § 142a o. s. ř., neboť soudní řád správní obsahuje vlastní úpravu náhrady nákladů řízení obsaženou právě v ustanovení § 60. Důvody zvláštního zřetele hodné pro případné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci přitom krajský soud v daném případě neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. července 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu